

И одговарајући један из народа рече: Учитељу, доведи док теби сина својега у коме је дух нијемца. И кад год га ухвати воми га, и пјену баца, и шкртуће зубима; и суши се. И рекох ученицима твојим да га истјерају; и не могуће.



А он одговарајући рече: О роде неверни, докле ћу с вама бити? Докле ћу вас трпјети? Доведите га к мени. И доведоше га њему; и кад га виђе дух, одамах га стаде лопати; и паднувши на земљу ваљаше се бацајући пјену. И упита оца његова: Колико има времена како му се то догодило?

А он рече: Из дјетинства. И много пута баца га у ватру и у воду да га погуби; него ако што можеш, помози нам, смиљу се на нас.

А Исус му рече: Ако можеш вјеровати, све је могуће ономе који вјерује. И одамах повикавши отац дјетета са сузама говораше: Вјерујем, Господе, помози мојему неверју!

А Исус виђевши да се стјече народ, запретијети духу нечистоме говорехи му: Ауше нијемца и глухи, ја ти заповиједам, изиђи из њега и више не улази у њега!

И повикавши и изломивши га врло, изиђе; и би као мртав тако да многи говораху: умрије.

А Исус, узевши га за руку, подиже га; и устаде.

И кад уђе у кућу, питаху га ученици његови насамо: Зашто га ми не мотосмо истјерати?

И рече им: Овај се род ничим не може истјерати до молитвом и постом.

И изишавши ованде иђаху кроз Лавинеју; и не хтједе да ко дозна, јер учаше ученике своје и говораше им да ће Син Човјечији бити предан у руке људи, и убиће га, и када га убију, трећег дана васкрснуће.

у нађу да иде у Јаодикију, но промислом Божијим нађа би занесена и доплови чак до Рима. Сматрајући то као прст Божији, Алексције смисли да иде у дом оца свога и да као непознат ту продужи живот свој и подвиг. Отац га не позна, но из милосрђа дозволи му да у дворишту његовом у једној изоби живи. Ту Алексције проведе још седамнаест година живевши само о хлебу и води. Злостављан од слугу на разне начине он отрпе све до краја. А када му се крај приближи, он написа једну хартију, стеже у руке, леже и издахну 17. марта 411. године. Тада би откровење у цркви Светих Апостола у виду гласа који рече у присуству цара и патријарха: потражите човека Божија. Мало после откри се, да је тај човек Божији у кући Јевтимијановој. Цар с палом и целом пратњом дође у кућу Јевтимијанову, и после дужет распитивања дознаду да је онај просјак тај човек Божији. Кад уђу у његову избу, нађу га мртав, но у лицу светла као сунце. Из оне хартије родитељи његови сазнају, да је то њихов син Алексције, а невеста, која је тридесет четири године живела без њега, да је то њен муж, и обузе их све неизмерна туга и мука. Но после се утеше видећи како је Господ прославио Свога угодника. Јер, подигом до његовог тела лежаху се многи болесници, и из тела му потече миро благоухано. Тело му сакране у ковчег од мермера и смарагда. Глава му се налази у Светој

Цркви храма Св. Цара Константина и Јелене свакодневно се савршавају богослужења:

Јутарња: 7:30 часова

Вечерња: 17 часова

Света литургија

Средом и петком: 7:30 часова

Недељом и празником: 8 часова

www.svkonstantin.org

E-mail: crkva@svkonstantin.org

Телефон храма: 018/ 535 333; 018/ 539 383

Ове недеље страдањем Господу Христу у столу, и буди стално на његовој страни наспрот судијама и мучителјима његовим. И глубли га свим срцем својим.



Бољу је ли ко међу вама? Нека дозове презвитере црквене, и нека се моле над њим, помазавши га уљем у име Господње. И молитва вере ће спасти болесника, и подигнуће га Господ; и ако је грехе чинио, опростиће му се.

Јак. 5, 14-15

Повијештински живот

“Овај се род ничим не може изгнати осим постом и молитвом”

За данашњег секуларног човека престава светот човека, повијештински, престава проба. Шта може да посведочи аскетски лик баже-ног Јована, кога данас савимо и који је сузата, постом, ауховним повијетом, задово и сачувао багатат боју?

У Православном учењу аскетски живот није ништа друго до на-диважење индивидуализма, покушај да у багатати испунимо заповести боје, да живимо животом Исуса Христа. Православни етос је аскетски. Став данашњег човека да један аскета не може да престава узор љу-дима, не важи из ова основна разата:

Прво, у Православном отачком учењу нема разлике између мо-нашког и световног начина живота, нити између брачног и безбрачног живота, већ између људи који имају Ауха Светога и оних који га немају. Друго: јер начин живота, како га описује Свето Писмо, а којим живе свети људи је повијештински.

Порук, као што су: “трпайте се да уђете кроз уска врата”, “Царство Боје је за насинике и насинници та оваја”, “умртвите своје улове који су на земљи”, имају апсолутну и свеопшту важност, оа-носе се на све нас, независно оа места боравка и начина нашег живота. Јер, као што се и спасење које је савршио Господ Христос даје свима крштенима “у име животворне и богоначаане Троице”, тако је и пут спасења исти за све нас.

Самопиљ или сраство?

Будући да савршенство није човеково дело и да не може да се до-стигне и заовије самим природним атостима човеку, већ је дар Ауха Светога, и повијет сам себи није циљ, но само сраство за задовољање да-рова Бојих.

У Православљу повијет није једна стерна обавеза, једно бж-вадно испуњавање ненарушивог типика, један трајно “треба”, једна ви-мерна површна побожност. Повијет је љубав, Повијет је смирење. Повијет престава посаушање Цркви.

Буди нашата доба не могу да схвате значај повијета у нашем жи-воту. Чак и у монашком животу може се приметити феномен који от-

крива суштинну данашњег ауховног пада: уаљавање оа повијештинског етоса.

Зато и Црква веома мудро у времену пројектује и повијет својих Светих и оаређује начин повјета који васпитава човекову вољу и обраћа је оа дошет ка добру и јача нас како бисмо сачували себезонање. Аржане Христових заповести је печат и пуноћа нашег покушаја. Без нашег срачног позитивног оаговора на вољу Боју и испуњања јеванђељских заповести немогуће је себе очистити оа прчавштинне преха и аостићи наше у Христу освешћење. Неки, како не држе заповести, мисае да исправно верују. Други пак, како их држе, очекују Царство Боје као плату коју им Бог аутује. И једни и други су ван истине. Нема говора о неком делу које се награђује “платом”. “Царство Боје није плата за дела, већ багатат припремањена верним саугата” (Св. Марко Пустин-њак). “Чувајмо”, према мудро савету св. Григорија Паламе, “у себи ову багатат боју неуманењу, потпуно себе поверавајући посаушању и испуњавању заповести и делма себе прибивавајући Богу, јер је и Он себе преао за нас”.

Ако указујемо част Светима и повијештинцима наше Цркве, треба да исту част указаемо и њиховом начину живота. За то се молимо и томе тежимо.

света тајна исповести је сваког уторка и суботе у 17 сати

Сутра је:

Св.Алексије Човек бојих



Свети Алексије Човек Бојих. Различити су путеви којим Бог води оне који желе Њему угодити и закон “Царство Боје је за насинике и насинници та оваја”, “умртвите своје улове који су на земљи”, имају апсолутну и свеопшту важност, оа-носе се на све нас, независно оа места боравка и начина нашег живота. Јер, као што се и спасење које је савршио Господ Христос даје свима крштенима “у име животворне и богоначаане Троице”, тако је и пут спасења исти за све нас.

Будући да савршенство није човеково дело и да не може да се до-стигне и заовије самим природним атостима човеку, већ је дар Ауха Светога, и повијет сам себи није циљ, но само сраство за задовољавање да-рова Бојих.

У Православљу повијет није једна стерна обавеза, једно бж-вадно испуњавање ненарушивог типика, један трајно “треба”, једна ви-мерна површна побожност. Повијет је љубав, Повијет је смирење. Повијет престава посаушање Цркви.

Буди нашата доба не могу да схвате значај повијета у нашем жи-воту. Чак и у монашком животу може се приметити феномен који от-